

בצידי הדרך העולה לירושלים מונחים
שלדי מתכת מפוחמים, קרים, ואילמים. אלה
הם שרידי שיירות הרכב, המזון, התרופות,
שעלו לירושלים הנצורה במלחמה לפני
ארבעים ושש שנים.

עבור רבים מאזרחי ישראל זהו סיפור
גבורה וחלק מאגדה. עבורי, ועבור רעי
הלוחמים כל פיסת ברזל קרה בדרך
לירושלים היא זכרון מר. אני זוכר כאילו
היה זה היום, את האנשים הצעירים שהיו
בשלדי המתכת האלה. עדיין מהדהדות באזני
זעקות-הכאב שלהם. עדיין אני רואה בעיני
רוחי את הדם האוזל מגופותיהם, ועדיין
מלווה אותי דממת-המוות, השקט שאחרי.

אני זוכר אותם. הייתי מפקדם במלחמה.
עבורם הטקס הזה איחר את המועד.

נותרו הבנים, נותרו החברים, נותרו הנכדים.

ואני, מספר אישי, שלוש = אפס = שבע =
ארבע = שלוש, רב = אלוף במילואים, יצחק
רבין, חייל בצבא ההגנה לישראל וחייל
בצבא השלום, אני ששלחתי גייסות אל האש
וחיילים אל מותם, אומר לך, מלך ירדן,
ואומר לכם ידידים אמריקניים: אנו
יוצאים היום למלחמה שאין בה הרוגים
ופצועים ולא דם ולא סבל וזו המלחמה
היחידה שתענוג להשתתף בה - המלחמה על
השלום.